

Dokken voor collega's

Het aantal claims als gevolg van beroepsfouten en nalatigheden is sinds 1990 met 60% gestegen. Het percentage werd genoemd op een symposium over beroepsaansprakelijkheid van juridische beroepen dat verzekeraar AON 10 september jl. in Amsterdam organiseerde. Als oorzaken kwamen ter sprake: juridisering, claimbereidheid, drukte op kleinere kantoren, toegenomen macht van de Consumentenbond en ook de bewijslast ten nadele van de professional. Hoe dan ook, de verzekeringspremies nemen toe.

Illustratie: Dmitry de Bruin

Uit Engeland wordt nu al bericht dat de gemiddelde *solicitor* 10% van zijn *fees* besteedt aan verzekeringspremies. Grote kantoren betalen minder. De Law Society verplicht de kantoren daar tot een verzekeringsdekking van 1 miljoen pond, een kleine anderhalf miljoen euro – in Nederland eist de Orde een dekking van ongeveer een half miljoen euro. *Legal Week* meldde eind augustus dat de Engelse premies voor de verplichte dekking zouden stijgen, maar kantoren 'with good claims records' gaan wellicht minder betalen.

SCHADEMELDINGEN

Ernst Millaard van AON, de verzekeraar die 500 kantoren bedient, licht toe dat het bij de Nederlandse stijging van 60% (sinds 1990; representatieve cijfers over de laatste jaren zijn er niet) gaat om qua grootte gemiddelde advocatenkantoren. Bij de grote kantoren spelen heel andere cijfers; bij de dekking van die grote kantoren gaat het overigens vaak om honderden miljoenen. De kleinere kantoren willen volgens Millaard nog wel eens vergeten dat ze in geval van groei opnieuw moeten kijken naar de dekking van de verzekering.

Het percentage van 60 betreft het toegenomen aantal schademeldingen; over uitkeringen zegt AON alleen dat het gemiddelde schadebedrag voor de gemiddelde kantoren niet sterk stijgt. Bij de groei van de schademeldingen speelt vaak ontevredenheid over de declaraties: als de cliënt vindt dat hij erg veel moet betalen, heeft hij eerder kritiek op de geleverde prestaties.

Een moeilijkheid bij verzekeringen tegen die aansprakelijkheid is juist die schademelding:

welke lopende claims moet je wanneer precies melden bij de verzekeraar? Frits van der Woude (Boekel De Nerée) besprak op het symposium de no-claimverklaring, die steeds meer verzekeraars eisen bij het afsluiten van een nieuwe of gewijzigde verzekering. Beroepsfouten worden soms (gedurende lange tijd) niet opgemerkt, en een klacht is nog geen bewijs voor een beroepsfout. Wie in de organisatie van het kantoor moet instaan voor de afwezigheid van claims: het bestuur, de advocaten, alle medewerkers? En als het om het bestuur gaat, hoe hard moet het zich inspannen om de inventarisatie waarheidsgetrouw te maken? De conclusie van Van der Woude was dat de exacte formulering van de no-claimverklaring, of de vragenlijst, doorslaggevend is.

DUKE JUDGMENT

Wat voor verzekeringskwesaties gaan er spelen als je een (internationale) fusie of samenwerkingsverband aangaat? Daar houdt Pierre Mijns zich mee bezig voor De Brauw. In hoeverre is het ene kantoor aansprakelijk voor beroepsfouten van het andere? Een Nederlands kantoor werd ooit aansprakelijk geacht voor een verwijzing naar een Canadese notaris. Absurd misschien, maar de marketing van dat kantoor had wel steeds de eenheid van die twee onderdelen onderstreept.

Als het ene kantoor gaat samenwerken met het andere, moet er worden bekeken in hoeverre de verzekeringen van de kantoren overeenkomen: verzekerd tegen dezelfde beroepsfouten en bedragen (anders ontstaat er een 'deepest pocket', die het slachtoffer wordt?); geen claims

tegen elkaar?; wat als een kantoor ophoudt?; verjaringstermijnen?; maken de rechtsvormen van de kantoren verschil?

Eind jaren negentig werden de experts in deze verzekeringswereld opgeschrikt door het 'Duke Judgment'. Een Australische rechter achtte daarin de accountantskantoren van een samenwerkingsverband aansprakelijk voor 94 miljoen dollar vanwege de fout van een van de kantoren. In de samenwerkingsovereenkomst stond weliswaar dat ze geen partnerschap vormden, maar de rechter keek daar doorheen en zag onder meer het optreden onder één naam, een gezamenlijke marketing en gemeenschappelijke kantoren en –computersystemen. Weliswaar werd de uitspraak in hoger beroep vernietigd, omdat uit andere feitelijke omstandigheden de onderlinge afstand van de kantoren bleek, maar de toon was gezet.

Kantoren willen hun aansprakelijkheid vanzelfsprekend graag beperken, zeker voor beroepsfouten van de samenwerkingspartner. Mijns meent dat ze dan met wat andere ogen naar de samenwerking moeten kijken. De marketing werkt immers graag aan het imago dat de kantoren optreden als een geheel, waaruit de rechter de conclusie kan trekken dat ze ook als een geheel behandeld moeten worden. Kantoren die dit willen voorkomen moeten letten op hun briefpapier, website, persberichten, kantoorbrochures, computernetwerken, opmerkingen tijdens *pitches* etcetera, om de kans te verkleinen dat ze moeten dokken voor fouten van hun collega's.

(LH)